

HETTY LUITEN

In de verre verte

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Ankie tuurde ongeduldig de straat in. Waar bleef die taxi nou? Als ie niet opschoot, kwam ze te laat. Ze keek op haar horloge en moest lachen om zichzelf. Zo laat was het nog helemaal niet. Ze had er alleen een vreselijke hekel aan om niet op tijd te zijn, om de kinderen op haar te laten wachten. Bovendien hoopte ze nog een woordje met Femke te kunnen wisselen, want dat was er 's morgens op school niet van gekomen. Ze haalde haar hand door haar korte, donkere haren en keek om zich heen. Ze stond hier best prettig. De zon scheen volop en het was een prachtige nazomerse dag halverwege september.

Vanachter de ramen werd naar haar gegluurd. Ze zag het en stak vrolijk haar hand op. De kinderen die naar haar keken zwaaiden terug. Ze zijn best gek op me, dacht ze blij. Ze vinden me een leuke 'juf'. Zelf vond ze dit baantje ook geweldig en ze voelde zich gelukkig dat ze het had kunnen krijgen. Veel ver-

diende ze er niet mee, maar elk beetje extra geld was van harte welkom. Zo ruim had ze het niet als studente, met alleen een kleine studiefinanciering. Ze woonde weliswaar nog thuis en dat scheelde een boel natuurlijk. Ze had gratis kost en inwoning en haar ouders betaalden het schoolgeld voor haar, waar ze vanzelfsprekend ook erg blij om was. Toch zat ze regelmatig krap bij kas en grote wensen, zoals bij voorbeeld autorijles, konden voorlopig nog niet in vervulling gaan, al spaarde ze daar wel ijverig voor. Ze was negentien en ze mocht dus lessen nemen. Het leek haar te gek om ooit echt zelf achter het stuur te zitten.

Fleur was echter de allerbelangrijkste reden waarom ze zo blij was dat ze twee keer in de week bij 'De babbelaar' mocht werken, een kinderdagverblijf waar ze ook aan naschoolse opvang deden. Fleur was haar dochtertje van vier. Sinds het begin van dit schooljaar, een paar weken geleden nu, ging Fleur naar groep 1 van de basisschool. Het kleine meisje genoot er zichtbaar van, zoals ze ook van de peuterspeelzaal genoten had. Ze speelde graag met andere kinderen. De basisschool vond ze echter nog leuker, omdat Joris er ook opzat. Eigenlijk was Joris haar oom, omdat hij An-

kies broertje was, maar de jongen was nog maar negen en voor hem was Fleur eerder zijn jongere zusje dan zijn nichtje en hij was stapelgek op haar. Zo gek zelfs, dat Ankie zich er wel eens zorgen over maakte, want natuurlijk hoopte ze ooit uit huis uit te gaan en zelfstandig te gaan wonen. Samen met Fleur. Ze wist bij voorbaat al dat de twee kinderen elkaar enorm zouden gaan missen, maar aan de andere kant kon Ankie toch ook niet haar hele leven bij haar ouders blijven wonen alleen maar om haar broertje en haar dochttertje een plezier te doen.

In elk geval deed ze Fleur nu wel een plezier door haar naar 'De babbelaar' te laten gaan. Ze vond het vreselijk als ze 's middags niet naar school hoefde, dus deze naschoolse opvang was een heel leuke oplossing voor alle partijen. Twee vliegen in een klap, bedacht Ankie, maar ze verbeterde zichzelf meteen. Het waren er drie, nee, vier zelfs! Ze verdiende er wat extra mee, ze deed Fleur er een plezier mee en zelf genoot ze ervan haar kind vaker en langer te zien en daarnaast paste het precies bij de opleiding die ze volgde, dus leerde ze er ook nog van.

Ankie studeerde voor Sociaal Cultureel

Werker en zat nu in het derde jaar. Al was de opleiding niet uitsluitend gericht op kleine kinderen, maar bijvoorbeeld ook op vluchtelingenwerk of het gevangeniswezen, had Ankie toch voornamelijk stage gelopen bij kleine kinderen om maar zo veel mogelijk Fleur mee te kunnen nemen en bij haar dochtertje in de buurt te kunnen zijn. Het was best een hele opgave om moeder te zijn en nog naar school te gaan, maar op deze manier had ze het aardig kunnen combineren. Hoewel ze ook heel goed wist dat ze het zonder hulp van anderen nooit gered had. Ook vandaag had Ankies moeder, Janieta, Fleur en Joris om twaalf uur van school gehaald. Na de lunch ging Joris weer naar school en Janieta naar haar werk bij Markado, maar voor ze daarheen reed, had ze Fleur naar 'De babbelaar' gebracht, waar Ankie tegen tweeën was aangekomen, omdat ze voor die tijd natuurlijk zelf naar school moest. Een prima regeling dus.

Ze glimlachte en keek opnieuw de straat in. Waarom kwam die taxi nou nog niet? Nu begon de tijd toch echt te dringen. Het was trouwens een wereld op zich, de naschoolse opvang. Daar had ze totaal niets van geweten tot ze er, twee weken geleden nu, mee in aan-

raking kwam. Als kind had Ankie het ook nooit nodig gehad, want haar moeder was pas buitenshuis gaan werken toen Ankie veertien was. En zwanger... Ja, ook dat. Even betrok haar gezicht. Het bleef moeilijk om daaraan terug te denken. O, ze had het fantastisch gevonden die zwangerschap te beleven en mee te maken en ze zou Fleur voor geen goud willen missen, maar hoe ze zwanger was geraakt en dat ze zwanger was geworden, nee, dat deed nog steeds wat pijn van binnen. Aar dacht ze niet graag aan terug, want het was bepaald geen prettige ervaring geweest, al had ze dit destijds gelukkig wel met Erwin kunnen uitspreken en had hij er zijn excuses voor aangeboden dat hij haar als het ware gedwongen had tot seks.

Ze zuchtte zachtjes. Heel in de verte zag ze een taxibusje rijden, maar het kwam niet haar kant op. Ze keek opnieuw op haar horloge en wist dat er geen tijd meer zou zijn om nog met Femke te praten. Femke zat vanaf het begin van de opleiding bij haar in de klas. Een leuke, vlotte meid uit de stad. Ankie woonde in een dorp, drie kwartier met de bus van de stad en de school vandaan. Ze waren twee heel verschillende meiden, maar het klikte

erg goed tussen hen en ze waren behoorlijk bevriend geraakt in de afgelopen jaren. Ze probeerden ook altijd in hetzelfde groepje te komen als ze een project voor school moesten voorbereiden, zodat ze regelmatig samen moesten werken. Toevallig had Femke ook werk gevonden bij de naschoolse opvang en dat betekende dat ook zij opgehaald werd per taxi en naar een basisschool gebracht werd om daar kinderen op te halen die opgevangen moesten worden. Ze wist dat Femke zelfs langs drie scholen gereden werd door de taxi-chauffeur. Ankie hoefde maar naar een school, maar daar moest ze dan wel vijf kinderen ophalen.

Het was altijd een drukte van belang bij de basisschool. Soms stonden er wel tien taxi's en taxibusjes. Allerlei 'juffen' en 'meesters' liepen dan over het schoolplein om 'hun' kinderen op te halen. Kinderen, die nog niet niet haar huis konden, omdat hun ouders werkten. Het ene kind stond ongeduldig te wachten omdat het zin had naar het dagverblijf te gaan, het andere kind deed lastig en probeerde aan de aandacht te ontsnappen omdat het niet mee wilde naar de opvang. Ankie was trots als het haar dan toch lukte het kind zon-

der al te veel mopperen mee te krijgen. Ze zag het als een persoonlijke overwinning als het haar lukte alleen maar kinderen met blijе gezichten de taxi in te manoeuvreren.

Achter haar werd er op het raam geklopt. Ze keek om en zag het vrolijke snuitje van Fleur. naast haar de vierjarige Pim die zo mogelijk nog harder zwaaide dan Fleur. Ankie zwaaide lachend terug, maar vanuit haar ooghoek zag ze nu toch dat er een taxibusje de straat in reed. Het leek wel hetzelfde busje als ze net in de verte gezien had. Aarzelend en langzaam reed het busje door de straat. Ankie begreep dat het een nieuwe chauffeur moest zijn, die de weg nog niet goed wist en ook niet wist waar ‘De babbelaar’ zich bevond.

Ze stapte van de stoep de straat op en stak haar hand op. De taxichauffeur zag haar, stak ook zijn hand op en reed door om een eindje verderop te draaien en weer terug te komen. Ankie opende de deur. Ze zag dat de chauffeur de plattegrond bestudeerde. Ze draaide zich nog even om en zwaaide naar Fleur.

‘Sorry dat ik zo laat ben,’ hoorde ze de chauffeur zeggen. ‘Ik was hier nog nooit geweest en om eerlijk te zijn weet ik ook niet

waar die basisschool van jou is. Ik ken de stad op mijn duimpje inmiddels, maar in dit dorp ben ik nog nooit geweest.'

Ankie schrok enorm. Deze stem kende ze maar al te goed en ze wist ook dat ze totaal geen behoefte had aan deze ontmoeting. Wat deed hij hier? Sinds wanneer was hij taxi-chauffeur? Als ze dit van tevoren geweten had, dan... dan... Ze voelde haar vrolijkheid omslaan in boosheid. Hoe durfde hij zo dichtbij haar te komen en haar wereldje binnen te dringen? Toch zat er niets anders op dan in te stappen. Ze kon immers onmogelijk om een andere chauffeur vragen op dit late tijdstip. Trouwens ook niet op een eerder tijdstip. Ze moest het met hem doen of ze nu wilde of niet. Dat begreep ze ook wel.

Met een nors gezicht ging ze naast hem zitten. Ze draaide zich van hem af en keek naar de kinderen die achter de ramen van 'De babelaar' zichtbaar waren. De taxi trok op.

'Aan het eind rechtsaf of niet?' vroeg hij gejaagd.

Ankie zweeg. Ze wist niet wat ze moest doen. Ze had zin om tegen hem te schreeuwen, maar daar was gewoon geen tijd voor nu.

'Hè, verdraaid. Je kunt me toch wel even

helpen. Rechtsaf?’ Hij keek haar nijdig aan, maar toen viel zijn mond open. ‘Ankie? Jij? Ik... Verdraaid, ik had je niet eens gezien. Wat doe jij hier?’

‘Ik?’ viel ze uit. Haar stem klonk schel. ‘Wat doe jij hier, zal je bedoelen.’

‘Ik doe mijn werk,’ zei hij, ‘en moet ik hier nou rechtsaf of niet?’ vroeg hij kil.

‘Ja en ik doe ook mijn werk,’ snauwde ze.

‘Ik dacht dat je nog naar school ging.’

Ze zweeg. Ze had echt geen zin hem ook maar iets over zichzelf te vertellen. Hij had het volledig verbruid in haar ogen, ze wilde niets meer met hem te maken hebben. Al wist ze dat ze de rest van haar leven aan hem vast zat en nooit echt van hem af zou kunnen komen.

Ze merkte dat ze trilde en zenuwachtig werd. Waarom? Waarom kon ze niet gewoon afstandelijk tegen hem doen en hem behandelen als een of andere verre kennis? Waarom voelde ze zich rot? Had hij op de een of andere manier macht over haar? ‘Bij de verkeerslichten links,’ zei ze.

‘Hoe gaat het met Fleur?’ vroeg hij.

‘Moet je dat aan mij vragen?’ viel ze boos uit. ‘Dat hoor je zelf te weten. Als jij maar een